

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν μᾶς ἦλθαν...

Π.— Ποιοί, μωρέ;

Φ.— Τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
ὄλοι φωτιά καὶ μπούμπερη μὲ κόκκιναις παντιέραις.
Γι' αὐτὴ τὴ νέα μας βουλή πολλὰ σπουδαῖα ξέρω,
ἀλλ' ἀπ' αὐτά, βρε Περικλῆ, οὔτ' ἓνα γρὺ προφέρω,
γιατὶ ὡς ἀφιλόπατρις 'στὸ ἔθνος θὰ περάσω
καὶ ἂν γιὰ τέτοιος νομισθῶ, εὐθύς 'μπορῶ νὰ σκάσω.
Λοιπὸν μᾶς ἦλθαν, Περικλῆ, τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
ὄλοι φωτιά καὶ μπούμπερη μὲ κόκκιναις παντιέραις
κι' ἐγὼ πρὸς ὄλους ἔτρεξα μὲ πόθο καὶ ἀγάπη,
τοῦ Παππαδαίου 'φίλησα τὸ κάτασπρο τσουράπι,
τοῦ Κάρτσωνα τὴ φέρμελη, τὴ γάμπα τοῦ Ματάλα
καὶ τοῦ Γκριζώτη τοὺς γλουτοὺς ποῦ εἶναι γιὰ κα-

[βάλλα

καὶ ὄλους, φίλε Περικλῆ, μετὰ χαρᾶς τοὺς εἶδα
κι' ἐγέμισε τὸ στῆθός μου μὲ μυστικὴν ἐλπίδα
κι' ἀνέλαβα τὸ θάρρος μου κι' ἀνεπτέρωθην ὄλος
καὶ πόλεμον θὰ ἔχωμεν, θαρρῶ, ἀναμφιβόλως.
'Ελα μαζί μου νὰ τοὺς δῆς στρωμένους 'στὴν ἀράδα,
ἔλθε νὰ μακαρίσωμεν καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα,
ἔλθε νὰ ἐμβατεύσωμεν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς των,
ν' ἀκούσωμεν ἀνάπτυξιν σχεδίων ἀνηκούστων
καὶ νὰ χειροκροτήσωμεν καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας
τοῦ ἔθνους τοὺς ἀδάμαντας, τοῦ ἔθνους τοὺς σω-

[τήρας.

'Ο προσφιλὴς Θεόδωρος καὶ πάλιν τοὺς μαζεύει
καὶ νέα μέτρα, Περικλῆ, πολεμικὰ γυρεύει,
γυρεύει νέα δάνεια, γυρεύει μοναστήρια
καὶ νέους στόλους καὶ στρατοὺς καὶ ἄλλα χίλια μύρια.
Αὐτὰ τοῦ λείπουν μοναχὰ καὶ ἂν καὶ τοῦτα πάρη,
ἀμέσως τότε γιὰ κανγα θ' ἀπλώση τὸ ζωνάρι.
'ΑΣ τοῦ τὰ δώσουν, Περικλῆ, εὐθύς καὶ παραχρῆμα
κι' ἐγὼ 'στοῦ ἔθνους τὸν βωμὸν προσφέρομαι ὡς

[θύμα,

ἄς γίνω ἓνα τούμπανο, ἄς γίνω μπασαβιόλα
κι' ἄς μὲ ταῖσουν, ἀδελφέ, μὲ μιὰ στρυχνίνης φόλα,
ἀπὸ αὐταῖς ποῦ τὰ σκυλιὰ 'στοὺς δρόμους φαρμα-

[κόνουν

κι' ὄσα βρωμόσκυλα τῆς τρῶν ἀμέσως τὰ κορδόνουν.
Ἢς ὄλα εἶμαι πρόθυμος, σ' ἐμένα μόνο φθάνει
ὁ Δεληγιάννης, 'γρήγορα τὸν πόλεμο νὰ κάνη.
'Ενῶ δὲ ἦλθαν πρόθυμοι τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
ἀκούονται 'στὸν Ὀλυμπο ἢ κλέφτικαις φλογέραις
καὶ ὁ μεγάλος Γερμανὸς προβάλλει μὲ τὴ Λαύρα
καὶ νέφη τὸν ὄριζοντα καταπλακόνουν μαῦρα
κι' ἰδοὺ! ἑκατὸν εἴκοσι ἀκούονται κανόνια
κι' ἀπὸ παντιέραις ἔθνικαῖς γεμίζουν τὰ μπαλκόνια
καὶ παρατάσσει ὁ στρατὸς εἰς τοῦ Ἐρμού τὸν δρόμον
κι' ὁ Κατσανδρῆς ὁ δίκανος μετὰ τῶν Ἀστυνόμων

καὶ ὁ Μεγαλειότατος ἐν τόσῃ παρατάξει
πηγαίνει 'στὴν Μητρόπολι μ' ὀλόχουσο ἀμάξι.
'Ἴτε λοιπὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
κι' ὁ Ἄγγελος 'στὴν Μαριὰμ προσφέρει ἄσπρον κρῖνον
καὶ μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν προσέρχονται μὲ δῶρα
κι' ὁ Θεοδώρης γιὰ πόλεμο πέρνει καινούρια φόρα
καὶ ὁ Τρικούπης μελετᾷ τρεῖς 'μέραις νὰ 'μιλήσῃ
καὶ θεραπεύει ὁ Παστέρ τὴ λύσσα 'στὸ Παρίσι
καὶ ὁ Ἀλφρέδος ἔφυγε κρυφίως ἐκ τῆς Σούδας
καὶ παραδίδει τὸν Χριστὸν σ' Ἑβραίους ὁ Ἰούδας
κι' ὁ μέγας **Κοντοδάβολος** ἀπέθανε κι' ἐκεῖνος,
ποῦταν μανάβης ξακουστός κι' ἠκούσθη τόσος θρήνος
καὶ στέφανοι ἐτέθησαν ἐπὶ τὸ λείψανόν του
καὶ λόγοι ἀπηγγέλθησαν περὶ τῶν ἀρετῶν του
καὶ τὰ βαπόρια τοῦ Γουδῆ πηγαίνουν γιὰ τὴν Τήνη
κι' ἐγὼ μὲ τόσους παλαβοὺς δὲν ξέρω τί νὰ γίνω
καὶ ἴσως νέαν ἔχομεν φορικτὴν ἐπιστρατεῖαν
κι' ὁ Βάττεμπεργ δὲν δέχεται ἐπὶ πενταετίαν
νὰ λέγεται Διοικητὴς τῆς νέας Ρωμυλίας
καὶ πόλεμος μυρίζεται Ρωσσίας καὶ Ἀγγλίας
καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ παντιέρα μου σηκώνει
καὶ τὰς ἀκτὰς ὁ Μπούμπουλης σπουδαίως δχυρόνει
κι' ἐν μέσῳ τόσῃ ταραχῆς κι' ἀλλαγαμοῦ καὶ θρήνου,
ἰδοὺ τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Νόρδεμφεल्δ ἐκεῖνου,
πηδᾷ 'στὴν ἐπιφάνειαν τῆς γαλανῆς θαλάσσης
καὶ τρέχει, τρέχει, Περικλῆ, ποῦ εἶναι νὰ θαυμάσῃς
καὶ ὁ Μεγαλειότατος μ' αὐτὸ διασκεδάξει
κι' ἐγὼ σκοπεύω νὰ εἰπῶ τοῦ Νόρδεμφεल्δ γιὰ χάξι
νὰ μοῦ τὸ δόση μιὰ φορά καὶ μὲ πολλὴ τρεχάλα
νὰ πάμε νὰ ψαρέψωμε ὡς 'στὴ **Δειψοκουτάλα**.
'Ἴτε λοιπὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
κι' ὁ Ἄγγελος 'στὴν Μαριὰμ προσφέρει ἄσπρον κρῖνον
κι' ἐπαπειλεῖ τοὺς σκύλους μας λύσσα κακὴ νὰ πιάσῃ
καὶ τρέμει ὁ Καμπόρογλους κανεὶς μὴ τὸν δαγκάσῃ
κι' ἐγὼ, καϋμένε Περικλῆ, φιρὶ φιρὶ γυρεύω
νὰ δαγκωθῶ ἀπὸ σκυλί καὶ ὄποιο 'βρῶ τὸ ρέβω,
μήπως θυμώσῃ ἔξαφνα κι' ἀπάνω μου πετάξῃ
καὶ μ' ἓνα δάγκαμα γερὸ ἀμέσως μὲ λυσσάξῃ
καὶ κάμουν λόγον δι' ἐμέ κι' οἱ ξένοι καὶ οἱ φίλοι
κι' ὁ Παππαμχαλόπουλος εἰς τὸν Παστέρ μὲ στείλῃ
μὲ χρήματα δημόσια, νὰ δῶ καὶ τόπους ξένους
καὶ υποβάλλω 'στὸν Γρεβὺ τὰ δίκαια τοῦ γένους
καὶ ὅταν πλέον πόλεμος δὲν ἀπειλῇ τὸ γένος,
εἰς τὸ πατρίον ἔδαφος νάλθῶ ξελυσσοασμένος.

Π.—Μ' ἐλύσσαξες, ἀντίχριστε, μοῦ τᾶκανες σαλάτα
κι' ὄρσε καμπόσαις χαστουκιάς κι' ἔως ἰδῶ στα-

[μάτα.